

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਅਤੇ ਐਸ.ਕੇ.ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਕਾਲੂ ਰਾਮ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 228-ਡੀ

ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ) ਐਕਟ 1965 (1958 ਦਾ XXXII)—ਐਸ. 7 —"ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣਯੋਗ"—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਿਰਾਇਆ—ਕੀ ਐਸ. 7(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ ਅਪ੍ਰੈਲ, 8 (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ) ਸੋਧ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XL)—5. 2—ਕੀ ਪਿਛਾਖੜੀ—ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ—ਕੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ—ਹਾਊਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ 'ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ' ਕਿਰਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(3) ਅਧੀਨ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਆਮ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ 'ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ' ਸ਼ਬਦ "ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ" ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ"। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਅ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਭਾਗ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਪਰ ਬਕਾਇਆ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇੰਟ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਸੋਧ ਐਕਟ, 1963 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ > ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਨੂੰ ੬ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਹਨ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ—ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੋਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਫ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਆਮ ਸਮਝ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਵਿਸ਼ੇ-ਵਸਤੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਹੀ ਅਤੇ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ ਦੀਆਂ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾਏ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਆਂਪੂਰਨ, ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਓ/ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਰੋਕੀ ਗਈ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਡੀ.ਪੀ. ਭੰਡਾਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਸੇਸਿਲ ਐਲ. ਜੋਸਫ਼, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 31-ਡੀ ਤੋਂ 340-ਡੀ, 441-ਡੀ ਤੋਂ 479-ਡੀ ਅਤੇ 545-ਡੀ ਤੋਂ 550-ਡੀ ਆਫ਼ 1962 ਦੇ ਨਾਲ, ਇਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। 10 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 228-ਡੀ ਆਫ਼ 1962 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰਾਂ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ। 41-ਡੀ ਤੋਂ 69-ਡੀ, 97-ਡੀ ਤੋਂ 100-ਡੀ, 117-ਡੀ, 122-ਡੀ, 128-ਡੀ ਤੋਂ 130-ਡੀ, 219-ਡੀ, 220-ਡੀ, 256-ਡੀ, 615-ਡੀ ਤੋਂ 617-ਡੀ, 735-ਡੀ, 835-ਡੀ ਤੋਂ 838-ਡੀ ਅਤੇ 925-ਡੀ 1963, 88-©, 425-ਡੀ, 654-ਡੀ ਅਤੇ 655-ਡੀ 1964 ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। 1962 ਦੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 228-ਡੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਨਾਟ ਪਲੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੁੱਟਪਾਥ ਵਿਕਰੇਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਰਵਿਨ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਫੈਬਰੀਕੇਟਿਡ ਛੋਟਾ ਸਟਾਲ ਨੰਬਰ 216 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ (1950 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਕਤ ਸਟਾਲ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ 30 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਲਾਟੀਆਂ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈ ਲਿਆ। ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਿ 19-12-0 ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਜੱਜ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ 26 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ 6-2-0 ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ 1957 ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਟਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੰਗ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ .time ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੱਸਦਿਆਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸੂਲੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਦੋ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਕਮ "ਕਿਰਾਇਆ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਐਕਟ, 1958 (1958 ਦਾ ਨੰਬਰ 32) ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਹਨ,

ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 7(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਅਵਾ ਸਮਾਂ-ਬੱਧ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1), ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 7(3) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1963 ਦੇ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ) ਸੋਧ ਐਕਟ, 40 ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: - “ਪਬਲਿਕ ਪਰਿਸਿਸ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਧਾਰਾ ਪਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ- “(dd) “ਕਿਰਾਇਆ”, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਵਿਚਾਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ- (i) ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਬਿਜਲੀ, ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਚਾਰਜ; (ii) ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ (ਜਿਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ); ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਚਾਰਜ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਧਾਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ 'ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ' ਕਿਰਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਪਰ ਬਕਾਇਆ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਕਿਰਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰੀਤੋਸ਼ਾਹ ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਬਨਾਮ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (1) ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ (1950 ਦਾ ਐਕਟ 31) ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਡਿੱਗ ਗਈ। (1) 1952 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 468

ਵਿਚਾਰ ਲਈ. ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 48, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਖੜਾ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -

“ਬਕਾਇਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ।—ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 48 ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਰੀਤੋਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ "ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਸੀ ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਰ ਜਾਰਜ ਮੇਲਿਸ਼ ਐਲ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੌਪ ਬਨਾਮ ਫਾਸਟਨੇਜ (2), ਪੰਨਾ 387 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਹੁਣ, "ਉਸ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ" ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਜਾਂ ਤੰਗ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਬਕਾਇਆ" ਲਗਾਤਾਰ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਜ਼ਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਕਰਨ "ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ" ਕਈ ਵਾਰ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਦੀਵਾਲੀਆ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਰਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਨਿਜਾਮੁਦੀਨ ਬਨਾਮ ਮਹਿਮਦਲ (3), ਪੰਨਾ 391 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ-

"ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ ਅਕਸਰ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ

(2) (1873) IX ਚਾਂਸਰੀ ਅਪੀਲਾਂ 383.

(3) 4 ਐਮ.ਐਚ.ਸੀ.ਆਰ. 385.

ਇਸ ਦੇ ਉਚਿਤ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਰਜ਼ਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ - ਕਿ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਆਪਕ ਮਹੱਤਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਰਕਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਇਸਦੇ ਆਮ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ "ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ" ਅਤੇ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ" ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਬਕਾਇਆ' ਵੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ (ਸਥਾਈ ਸੰਸਕਰਣ) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਭਾਗ। ਪੰਨਾ 457 'ਤੇ 31 ਵੀ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

ਦਿਵਾਲੀਆ ਐਕਟ, 1867, ਧਾਰਾ 19, 14 ਸਟੇਟ. 517, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀਵਾਲੀਆ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਬਕਾਇਆ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਰਜ਼ੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, "ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ" ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। , ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕਰਜ਼ਾ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ - ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੱਥ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੋਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣਿਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸਮਝ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰਪੱਖ, ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਘੱਟ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਅ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਂਬੱਧ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ੋਰਟ, 'ਇਸ ਲਈ, ਪਬਲਿਕ ਪ੍ਰੀਮਾਈਜ਼ (ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ) ਐਕਟ, 1958 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 81 ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਲੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 173 ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਇੱਕ ਸੀ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਫੀਸ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਟਾਲਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 81 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਨੂੰ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਧਨ - ਰਾਸ਼ੀ. ਪਟੀਸ਼ਨ? ਇਸ ਲਈ, ਸਫਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Varun Taneja
Record Clerk